

нахлу палтото и го обви добре. После се отдалечиха да гледат какво ще прави.

По едно време човѣкътъ почва да се снишава.

— Гледай, — казва Колю, — той се съживява.

Но той все повче и повече се снишаваше. Скоро той съвсемъ се смали и подъ шубата не се виждаше. Колю и Дането го гледаха съ широко отворени очи и се чудеа. Най-после човѣка съвсемъ рухна. Децата гледаха какъ шубата все повече и повече улягаше на земята и като че ли човѣкътъ съвсемъ изчезна. Дането почна да плаче. Колю скоро я последва.

Въ това време отъ тамъ мина тѣхния съседъ чичо Добри. Като чу тѣхния плачъ, той дойде при тѣхъ. Тѣ му разправиха каква е работата. Той разбра, засмѣ се и каза: „Ей че сте ми били глупци!“ И дигна шубата. Отъ човѣкътъ и следа нѣмаше. Само локва вода се бѣше събрала тамъ.

— Де е човѣкътъ? Кжде избѣга? — почнаха да питатъ Колю и Дането.

— Глупави сте, и туй то! Каза чичо Добри, — той не е като насъ; той е отъ снѣгъ. И когато му станало топло, той се е стопилъ.

Но Колю и Дането не вѣрваха това, което каза чичо Добри. Той разбра, взе една шепа снѣгъ и почна да го духа, докато се стопи.

— На, каза той, — така се е стопилъ цѣлия човѣкъ.

Дането и Колю разбраха каква е работата, престанаха да хленчатъ и като грабнаха шубата, хукнаха да обадятъ на баба си за своето приключение.

